

PAA TIBIRKE KIRKEGAARD

Der blomstrer en Have om Herrens Hus.
Og Birken fylder sin Krone
med Sølvlyd af et Orgelbrus
og Salmens hellige Tone.
Langt borte duver i Æterens Duft
Skyer som skønne Skibe.
Og Birken løfter mod samme Luft
sin skinnende Orgelpibe.

Flammerevet er Sand og Grus
og fugtigt endnu af Regnen.
Den drog forbi som et Draabesus;
nu slører den Taagerup-Eggen . . .
Men Regnbuen samler den hvælvede Klang
af Kirkerudernes Buer.
Og Himlen sitrer af Lærkesang
og Hegnet af kurrende Duer.

Hvor blomstrer den smukt, den fattige Jord,
der luner for alle de døde.
Lavendlen jeg fandt ad et duftblaat Spor
og Nellikens Blomst ved det røde.
Men rødest dog er hvert Rosenhang
med Rankerne rige og fulde.
Thi alle de Hjærter, der slog engang,
er steget som Roser af Mulde.

Hvor godt at sidde alene her
og vide sig een blandt mange,
mens Skygger skifter med grønne Skær
i buxbomhegnede Gange.
Og er ej den Tanke helt underfuld,
at Dagens skinnende Duer
fandt Skjul i en Stad med Tage af Muld
og Mørke i alle smaa Stuer.

Saa levende bliver det døde Grus,
men livløs Luften og Dagen . . .
Nu krammer hver Haand i sit Gravbo-Hus
det sorte og muldne Lagen.
Jeg hører dem skrabe af Vandretrang
de tusinde stivnede Fødder.
Og Hænderne griber endnu engang
om Rosernes filtrede Rødder.

Dog jeg, som sidder ved Rosens Blad,
og du, som hviler ved Foden,
skal mødes, naar Vandene skilles ad,
og Bjærgene rives af Roden.
Er Ventetiden dig dog for lang,
jeg finder vel lidt at fortælle.
Og Mark og Mose og Kløvervang
har Tidender nok at melde.

Blev Blomstertæppet jert Bryst for tungt
og Jorden for trangt et Fængsel?
Paany er hvert smuldrende Hjærte ungt
og fyldt af en bitter Forlængsel.
Og blanded I før Jert Aandedrag
med Suset fra Granernes Grene:
nu mumler en Stemme, en fjærn og svag,
fra alle de mossede Stene.

Der er saa mangt, som I vide vil!
Og hvem — og hvad skal jeg svare?
Men tier jeg, hører I Lærkers Spil
og Svalernes pilende Skare.
Svalerne stryger — som før — mod Regn.
Men Lærkerne stiger i Svimlen
og skjuler sig højt for den hele Egn
som rislende Kilder i Himlen.

Thi Landet ligger, hvor før det laa,
med Bakker bag Vejenes Bugter.
Og »Sandflugt-Træet«, det abildgraa,
staar atter med vilde Frugter.
Og blev end Somren saa vaad og sval
som ventet af Skræpper og Nælder:
paa Silkeborg og i Hejredal
staar Lyngen med kimende Bjælder.

Ja undrende bringer jeg Bud og Svar
til alle de hviskende Munde.
Jeg seer som gennem et støvet Glar
en Verden vaagne af Blunde.
Om Hjærtets Kar ligger koldt og knust:
dets Længsel kan Døden ej dræbe.
Den flygted kun bort som et Sølvperust,
det sidste, der steg fra din Læbe.

I Støvet gemmes, hvad Støvets er.
Men lidt kun den levende kender.
Thi Døden selv er et skinnende Bær
i Barnets legende Hænder.
Paa Stjærneskud og ved Stjærners Skin
vi kender de flygtede Sjæle.
Men lægger vi Øret mod Jordens Kind,
da klinger i Muld deres Mæle.

I Askens Susen og Egens Røst,
i Birkens rislende Stemme
gaar lange Toner af Ve og Lyst,
som ingen kan naa eller nemme.
Der er saa mangt, som vi vide vil,
men ingen der er til at svare . . .
Kan hænde Gud skabte sit Lærkespil
alene for Sjælenes Skare.

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.